

Sygn. akt: I C 1230/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. B., K. B. (1)

o zapłatę

1. Oddała powództwo jako przedwczesne.
2. Zasądza od powoda na rzecz Kancelarii (...) Radcy Prawnego P. C. w G. kwotę 2.952 zł w tym VAT w wysokości 552 zł tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie pozwanych wykonywane z urzędu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 1230/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych R. B., i K. B. (1) kwoty 41.529,00 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy kredytu nr (...) z dnia 2.04.2007 r., a także z ugody pozasądowej z dnia 18.09.2014 r. indeksowanych do waluty (...) zawartej z pozwanymi, wskazując, że pozwani nie wywiązali się z ciężącego na nich zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie kredytu oraz ugodzie. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanymi nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. W szczególności wskazał, że w związku z powstaniem zaległości wezwał pozwanych do dobrowolnej spłaty zaległości informując jednocześnie o możliwości restrukturyzacji zadłużenia zgodnie z wymogami określonymi w art. 75c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 2019.2357), co w konsekwencji doprowadziło również do wypowiedzenia ugody i postawienia zaległości w stan natychmiastowej wykonalności.

Pozwani R. B., K. B. (1) domagali się oddalenia powództwa, podnosząc zarzut nieważności w/w umowy kredytu powołując się na zastosowanie w tejże umowie niedopuszczalnych mechanizmów i klauzul indeksowania zadłużenia i przeliczania spłat wg. kursów walutowych z franka szwajcarskiego na polski złoty, a także braku świadomości pozwanych co do treści samej umowy kredytu. Jednocześnie zgłosili zarzut nieważności powołanej ugody na podstawie art. 410 § 2 k.c. podnosząc, że odpadła podstawa prawna zobowiązująca pierwotnie do świadczenia. Wskazali

nadto na brak wymagalności roszczenia banku, podnosząc, że wezwanie do zapłaty poprzedzające wypowiedzenie umowy kredytu nie zostało nigdy pozwanym doręczone, co w konsekwencji doprowadziło do wypowiedzenia umowy kredytu z naruszeniem art. 75c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 2019.2357) i skutkowało brakiem wymagalności roszczenia. Podali, że powodowy bank nie zbadał zdolności kredytowej pozwanych i powinien był odmówić przyznania pozwanym kredytu. Zdaniem pozwanych wreszcie doszło również do przedawnienia roszczenia

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2.04.2007 r. pozwani R. B. i K. B. (1) zawarli z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) indeksowaną kursem (...). Na mocy umowy kredytu kredytodawca udzielił pozwanym kredytu stanowiącego równowartość w złotych polskich kwoty 17.076,23 CHF na okres 96 miesięcy ze spłatą do dnia 16.03.2015 r. W umowie przewidziano, że wypłata kredytu następuje w złotych według kursu kupna waluty indeksacyjnej, określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych i indeksowanych kursem walut obcych”, obowiązującej w dniu zawarcia umowy kredytowej.

Zgodnie z umową kredyt miał być przeznaczony na sfinansowanie zakupu pojazdu marki F. (...), rok produkcji 2000 w kwocie 19.350,00 zł, prowizji bankowej w kwocie 1.973,16 zł oraz innych wydatków kredytobiorcy w kwocie 3.500 zł. Całkowity koszt kredytu, obejmujący w/w prowizję bankową oraz kwotę odsetek od udzielonego kredytu naliczonych za cały okres kredytowania wynosi 20.713,84 zł. Poza tym kredytobiorcy zobowiązali się do poniesienia kosztu zarejestrowania pojazdu przez bank w kwocie 44 zł, sprawdzenia pojazdu w rejestrze zastawów w kwocie 25 zł, ubezpieczenia AC pojazdu w całym okresie kredytowania w kwocie 11.902,50 zł, przy czym zastrzeżono, że wysokość wskazanych kosztów może ulec zmianie w przypadku zmiany w trakcie okresu kredytowania wysokości opłat pobieranych przez stosowne organy i stawek ubezpieczeniowych stosowanych przez ubezpieczycieli.

Spłata wszelkich zobowiązań z tytułu umowy miała być dokonywana w złotych w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat. Pożyczka podlegała oprocentowaniu zmiennemu, które na dzień sporządzenia umowy wynosiło 9,90 % w skali roku.

(dowód: umowa kredytu nr (...) z dnia 2.04.2007 r. – k. 17-18v)

Pozwani nie wywiązywali się z zawartej umowy kredytu, w związku z czym w dniu 18.09.2014 r. pomiędzy stronami umowy kredytowej doszło do zawarcia ugody do umowy kredytu nr (...) z dnia 2.04.2007 r. Na dzień sporządzenia ugody aktualne zadłużenie pozwanych wynosiło 73.766,28 zł, na które składa się kwota 34.372,69 zł tytułem kapitału, kwota 3.167,83 zł tytułem odsetek umownych oraz kwota 36.225,76 zł tytułem odsetek karnych. W ugodzie przewidziano, że od niespłaconego kapitału powodowy bank nalicza odsetki karne wynoszące w dniu zawarcia ugody 16% w skali roku. Z ugody wynika, że pozwani uznali swoje zobowiązanie (określone wyżej), w szczególności jego wysokość (§ 1 ust. 5). **(dowód: ugoda z dnia 18.09.2014 r. – k. 19-20v)**

Pozwany nie wywiązał się z zawartej ugody. W związku z powstaniem zaległości dnia 31.07.2018 r. powód skierował do pozwanych wezwanie do zapłaty powstałej zaległości wynoszącej na dzień sporządzenia wezwania 34.402,70 zł. W piśmie powód poinformował kredytobiorców o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania – wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a także o tym, że brak spłaty całości należności i niezłożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Dnia 3.08.2018 r. powód nadał na pocście przesyłkę pocztową kierowaną do pozwanych. **(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 31.07.2018 r. – k. 21-22,**

kserokopia książki nadawczej – k. 23-24)

W dniu 31.08.2018 r. powód skierował do pozwanych pismo pod nazwą „oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy”, wskazując, że w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie zadłużenia wynikającego z umowy ugody

bank wypowiada umowę ugody z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Pismo zostało doręczone pozwanym dnia 6.09.2018 r.

(dowód: oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy – k. 25-28v)

Pismem z dnia 20.03.2019 r. powód skierował do pozwanych ostateczne wezwanie do zapłaty w związku z wypowiedzeniem ugody i postawieniem całej należności w stan natychmiastowej wykonalności.

(dowód: ostateczne wezwania do zapłaty – k. 29-30)

W/w umowa kredytu a także ugoda została zawarta przez pozwanych na prośbę syna, związaną z chęcią zakupu przez niego samochodu. Spłaty kredytu miał dokonywać syn pozwanych, przy czym dokonywał spłat jedynie częściowo i nieregularnie. Pozwani otrzymali wezwanie do zapłaty powstałego zadłużenia przed zawarciem ugody, tj. w 2014 r. Po zawarciu ugody pozwani otrzymali jedynie wypowiedzenie ugody, nie otrzymali natomiast wezwania do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

(dowód: informacyjne słuchanie pozwanej K. B. – k. 95-95v,

przesłuchanie stron – k. 171-171v)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny, który wynika przede wszystkim z treści dokumentów zalegających w aktach sprawy, ale również z twierdzeń samych stron. Poza sporem w szczególności pozostała okoliczność łączącego powoda z pozwanymi stosunku zobowiązaniowego oraz fakt niewywiązania się z zawartej z powodem umowy kredytu indeksowanego do waluty (...) oraz ugody. Mając na uwadze, że pozwani nie kwestionowali w tym zakresie twierdzeń powoda, należało uznać w/w depozycje za wiarygodne i oprzeć na nich rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, tym bardziej, że korelują one z bezosobowym materiałem dowodowym sprawy.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia pozostała zasada odpowiedzialności pozwanych wobec powoda, a w konsekwencji ewentualna wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Jakkolwiek bowiem pozwani nie kwestionowali tego, że nie wywiązali się z zawartej z powodem umowy kredytu, to jednak wskazali na szereg zarzutów wykluczających skuteczne dochodzenie należności przeciwko pozwanym, takich jak nieważność zawartej umowy kredytu oraz ugody, przedawnienie roszczenia oraz brak wymagalności roszczenia.

Rozstrzygając zdiagnozowaną wyżej kwestię sporną jaką jest najdalej idący zarzut związany z brakiem wymagalności dochodzonego roszczenia wskazać należy, że zgodnie z art. 75c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 2019.2357) jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu tym bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa wyżej dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. Wskazane regulacje stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Powyższe oznacza, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. W pierwszej kolejności bowiem winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. Nie jest przy tym istotne, czy wypowiedzenie następuje ze względu na niedotrzymanie przez kredytobiorcę warunków udzielania kredytu, czy utratę zdolności kredytowej. W razie niespełnienia powyższych przesłanek przez bank, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie

proceedzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu (por. T. Czech, Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, M.Pr.Bank. 2016/12/66-78). Zaakcentować należy, że przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, tym samym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane przez późniejsze działania.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powód nie wykazał, aby przed wypowiedzeniem ugody wezwał skutecznie pozwanych do dokonania spłaty, wyznaczając im odpowiedni termin i informując o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W aktach sprawy znajduje się pismo datowane na dzień 31.07.2018 r. stanowiące „wezwanie do zapłaty” z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z dokumentów zaoficerowanych przez powoda nie można jednak wnioskować, że przesyłka pocztowa zawierająca wezwanie (obejmujące zresztą wszystkie wymagane prawem zapisy) została pozwany skutecznie doręczona. Strona powodowa przedstawiła jedynie kserokopię fragmentu książki nadawczej listów poleconych, z której wynika, że dnia 3.08.2018 r. nadał przesyłkę kierowaną do pozwanych, przy czym dalszy los tej przesyłki pozostał w istocie nieznanym. Nie można uznać w konsekwencji, by powód w związku z samym tylko nadaniem do pozwanych przesyłki zawierającej wezwanie do zapłaty zaległości kredytowej oraz pouczeniem o możliwości wdrożenia postępowania restrukturyzacyjnego, uzyskał uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Dopiero doręczenie przesyłki zawierającej wezwanie do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego stanowić mogło asumpt do wypowiedzenia umowy kredytowej. Pozwani przy tym wskazali, że otrzymali jedynie wypowiedzenie ugody (k. 27-27v), natomiast wskazywali konsekwentnie, że nie otrzymali poprzedzającego go wezwania do zapłaty. Trudno przy tak ukształtowanym stanowisku pozwanych mówić, że twierdzenia pozwanych nie polegają na prawdzie i są konfabulowane. Niewątpliwie przy tym, w ocenie Sądu gdyby powód dysponował dowodem doręczenia wezwania do zapłaty pozwany to złożyłby go do akt sprawy.

Zauważyć trzeba również i to, że na podstawie porównania numerów nadawczych z k. 23 z numerem nadawczym znajdującym się w piśmie z dnia 31.07.2018 r. stanowiącego wezwanie do zapłaty nie można przyjąć, że w ogóle wysłano do pozwanych to konkretne pismo stanowiące wezwanie do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Numery te bowiem nie są tożsame, w efekcie czego w istocie wykluczone jest przyjęcie, że dnia 3.08.2018 r. powód nadał na pocztę wezwanie do zapłaty z k. 21-22. Wskazać przy tym także należało, że w świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w k.p.c. pojęciu odpisu, (jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Powód nie zaoficerował przy tym żadnych innych środków dowodowych poza kwestionowanymi kserokopiami. Również z tego względu nie sposób zatem było przyjąć twierdzeń zawartych w pozwie za udowodnione. Tymczasem w myśl ogólnych zasad procesowych, na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544).

Reasumując powyższe, niespełnienie przez powoda przesłanek określonych w art. 75c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 2019.2357) skutkuje nieważnością czynności banku polegającej na wypowiedzeniu umowy kredytowej. W konsekwencji stwierdzić należy, że umowa nadal łączy strony, a roszczenie jako niewymagalne nie zasługiwało na uwzględnienie i powinno podlegać oddaleniu jako przedwczesne. W efekcie również rozstrzygnięcie pozostałych, licznych zarzutów zgłoszonych przez pełnomocnika pozwanych, zwłaszcza w kontekście ewentualnej wysokości dochodzonego roszczenia również było w realiach tej sprawy przedwczesne, skoro roszczenie nie jest wymagalne. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach jak w pkt II sentencji orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 8 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.68), jednocześnie podwyższając wynagrodzenie o

kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. Na zasądzoną kwotę składa się kwota 2400 zł oraz 552 zł tytułem podatku VAT.